

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

mede namens haar minderjarige dochter,
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 7 juli 2010 in zaak nrs. 10/14009 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 april 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 oktober 2010, waar de vreemdeling, bijgestaan door mr. S.E.B. den Boer, advocaat te Eindhoven, en de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, zijn verschenen. De zaak is ter zitting tegelijkertijd behandeld met de zaken nrs. 201002796/1/V3 en 201009278/1/V3.

Bij brief van 9 maart 2011 heeft de Afdeling het onderzoek heropend teneinde nadere schriftelijke inlichtingen als bedoeld in artikel 8:45 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in te winnen. De Afdeling heeft partijen verzocht in te gaan op de mogelijke relevantie van het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voor de beoordeling van het hoger beroep.

De vreemdeling en de minister hebben bij brieven van respectievelijk 4 april 2011 en 6 april 2011 aan dit verzoek voldaan.

De Afdeling heeft de zaak nogmaals ter zitting behandeld op 21 april 2011, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. S.E.B. den Boer, voornoemd, en de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, voornoemd, zijn verschenen. De zaak is ter zitting wederom tegelijkertijd behandeld met de zaken nrs. 201002796/1/V3 en 201009278/1/V3.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, als aangepast op 12 december 2007 te Straatsburg, (laatstelijk gepubliceerd in PB 2010, C 83/389, hierna: het Handvest), is de menselijke waardigheid onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.

Ingevolge artikel 4 mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 18 wordt het recht op asiel gegarandeerd, met inachtneming van het Vluchtelingenverdrag en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

Ingevolge artikel 19, tweede lid, mag niemand worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Ingevolge artikel 47 heeft een ieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Een ieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Een ieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

2.2.1. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van deze wet afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag, ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000, voor zover thans van belang, wordt van de mogelijkheid om op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening het asielverzoek zelf te behandelen, terughoudend gebruik gemaakt.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.2, voor zover thans van belang, wordt ten principale op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan

uitgegaan dat de lidstaten van de Europese Unie de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de betrokkene wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat zijn internationale verplichtingen niet nakomt, bestaat de mogelijkheid voor Nederland om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, van de Verordening. Het ligt op de weg van de vreemdeling om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de vreemdeling aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de vreemdeling niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM.

2.3. De vreemdeling heeft op 2 oktober 2009 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat zij eerder een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.

2.4. In hoger beroep klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister van het interstatelijk vertrouwensbeginsel heeft mogen uitgaan en geen aanleiding heeft hoeven zien de behandeling van het asielverzoek op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich te trekken.

Daartoe betoogt zij, onder verwijzing naar diverse stukken, dat zij in Italië geen opvang- of andere voorzieningen heeft gekregen en dat zij na overdracht aan Italië zal worden geconfronteerd met een asielprocedure die niet voldoet aan de vereisten die daaraan in het Unierecht, in het bijzonder in Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Opvangrichtlijn), worden gesteld.

De vreemdeling voert aan dat het arrest in de zaak M.S.S. niet enkel van belang is voor overdrachten aan Griekenland maar ook voor overdrachten aan andere landen, zoals in haar geval Italië. Uit dit arrest vloeit, zo betoogt zij, voort dat op de overdragende lidstaat een onderzoeksplicht rust die verder gaat dan in het verleden werd aangenomen en dat de aangevallen uitspraak reeds hierom voor vernietiging in aanmerking komt. Voorts stelt zij dat de door het Court of Appeal van Engeland en Wales (hierna: het Court of Appeal) op 18 augustus 2010 gestelde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) over de reikwijdte van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (geregistreerd onder zaaknr. C-411/10, PB 2010, C 274/21) aan haar overdracht in de weg staan.

2.5. De Afdeling zal in de eerste plaats ingaan op de relevantie van het arrest in de zaak M.S.S. voor de onderhavige zaak. In dit arrest, dat betrekking heeft op de overdracht van een vreemdeling door België aan

Griekenland met toepassing van de Verordening, kwam het EHRM tot het oordeel dat de situatie in Griekenland en de overdracht door België aan Griekenland op een aantal punten strijdig zijn met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM.

2.5.1. Het EHRM is van oordeel dat de omstandigheden waaronder de in die zaak betrokken vreemdeling in een centrum in de buurt van de luchthaven van Athene in detentie heeft verbleven, een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren. Dat de detentie relatief kort heeft geduurd, één keer vier dagen en één keer een week, is volgens het EHRM niet relevant. Een gelijkloidend oordeel geeft het EHRM, onder verwijzing naar onder meer de verplichtingen die voor Griekenland voortvloeien uit de Opvangrichtlijn, over de levensomstandigheden van de betrokken vreemdeling in Griekenland. Het EHRM beziet deze omstandigheden in samenhang met de voortdurende onzekerheid waarin de vreemdeling zich bevond en het ontbreken van zicht op een verbetering van zijn omstandigheden. Het EHRM overweegt terzake dat de verklaringen van de betrokken vreemdeling weliswaar niet zijn onderbouwd door documenten die specifiek op hem zagen, maar overeenkomen met voorhanden algemene informatie over de asielprocedure in Griekenland.

Voorts is het EHRM van oordeel dat, vanwege de tekortkomingen in de behandeling van de asielaanvraag van de betrokken vreemdeling door de Griekse autoriteiten en het risico dat hij loopt op direct of indirect refoulement zonder serieuze beoordeling van zijn asielaanspraken en zonder toegang tot een effectief rechtsmiddel, de toepassing van het asielrecht in Griekenland in strijd is met artikel 13, gelezen in samenhang met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM wijst daartoe, samengevat weergegeven, op tekortkomingen in de toegang tot de procedure, tekortkomingen in het onderzoek van de aanvragen, het ontbreken van voldoende informatie voor asielzoekers over de te volgen procedures, gebrekkige communicatie tussen de autoriteiten en de asielzoekers onder meer vanwege de dubbelzinnige tekst van een informatiefolder, het gebrek aan tolken, onvoldoende training voor het personeel dat gehoren moet afnemen, het ontbreken van voldoende effectieve rechtsbijstand en de vertragingen bij het nemen van een beslissing. Voorts betreft het EHRM bij zijn beoordeling dat afwijzende beslissingen onvoldoende worden gemotiveerd en dat asielaanvragen in Griekenland slechts in uitzonderlijke gevallen worden gehonoreerd.

2.5.2. Gelet op deze omstandigheden, de detentie en levensomstandigheden in Griekenland en de risico's die voortvloeien uit de gebreken in de Griekse asielprocedure, komt het EHRM tot het oordeel dat overdracht door België aan Griekenland in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Ten aanzien van België oordeelt het EHRM in paragraaf 359 van het arrest als volgt:

"The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real

and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable (...)."

2.5.3. Uit het arrest van het EHRM in de zaak M.S.S. blijkt dat het EHRM bij de beoordeling of overdracht van een vreemdeling met toepassing van de Verordening aan een andere lidstaat in strijd is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM, in het bijzonder de detentie- en/of levensomstandigheden waarmee de overgedragen asielzoeker in dat land wordt geconfronteerd en de kwaliteit van de asielprocedure in dat land betreft. Voorts houdt het arrest in dat ook in een situatie waarin ten aanzien van deze aspecten informatie is overgelegd die niet specifiek op de betrokken vreemdeling ziet, een lidstaat die een asielzoeker wenst over te dragen, zich ervan dient te vergewissen dat de wetgeving van de lidstaat waaraan de vreemdeling wordt overgedragen, op deze punten wordt toegepast op een wijze die in overeenstemming is met het EVRM.

Ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, is een zorgvuldige beoordeling daarvan derhalve geboden. Het is immers mogelijk dat deze informatie tot de conclusie moet leiden dat zich, gelet op tekortkomingen bij de behandeling van asielzoekers in het land waaraan wordt overgedragen, feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM zoals bedoeld in het hiervoor in 2.2.1. aangehaalde beleid wordt, weerlegd.

2.5.4. In het besluit van 14 april 2010 en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zich, samengevat, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling geen concrete, op haar individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht, op basis waarvan haar asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening in behandeling zou moeten worden genomen. De minister heeft bij dit oordeel betrokken dat de vreemdeling haar verklaringen niet heeft onderbouwd met documenten die zien op haar eigen asielaanvraag in Italië en dat de documenten waarop zij een beroep heeft gedaan, te algemeen van aard zijn en geen specifieke gegevens bevatten die op haar zien.

De rechtbank heeft overwogen dat in zijn algemeenheid ten opzichte van Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is de minister in zijn hiervoor weergegeven standpunt gevolgd.

2.5.5. Vastgesteld moet worden dat de vreemdeling zich reeds in de besluitvormingsfase op, hierna in overweging 2.9.1 nog te noemen, documenten heeft beroepen. Van deze documenten kan niet op voorhand worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg zouden moeten staan. Nu, zoals blijkt uit overweging 2.5.4., in het besluit een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien

van de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze en slaagt de grief reeds hierom.

2.6. Het hoger beroep is reeds daarom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gezien het vooroverwogene, het beroep tegen het besluit van 14 april 2010 alsnog gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb vernietigen.

2.7. De Afdeling ziet in hetgeen de vreemdeling in beroep en hoger beroep heeft aangevoerd en hetgeen de minister hiertegen heeft ingebracht, aanleiding te bezien of uit een oogpunt van finale geschilbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.8. Daartoe dient allereerst te worden ingegaan op de stelling van de vreemdeling dat zij in afwachting van de antwoorden van het Hof van Justitie op de door het Court of Appeal gestelde vragen, niet zou kunnen worden overgedragen aan Italië.

2.8.1. Op 18 augustus 2010 heeft het Court of Appeal aan het Hof van Justitie prejudiciële vragen gesteld over de reikwijdte van artikel 3, tweede lid, van de Verordening. Onder meer is de vraag gesteld of een lidstaat op grond van het Unierecht verplicht is, en zo ja, onder welke omstandigheden, om gebruik te maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, van de Verordening, wanneer overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat de aanvrager zou blootstellen aan het risico van een inbreuk op zijn grondrechten, in het bijzonder de rechten genoemd in de artikelen 1, 4, 18, 19, tweede lid en 47 van het Handvest en/of aan het risico dat de minimumnormen van de Opvangrichtlijn, de Procedurerichtlijn en de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven (hierna: de Definitierichtlijn), niet op hem zullen worden toegepast.

Voorts is onder meer de vraag gesteld of de omvang van de bescherming die door de algemene beginselen van het Unierecht aan een persoon op wie de Verordening van toepassing is wordt verleend, ruimer is dan de bescherming die wordt verleend door artikel 3 van het EVRM.

2.8.2. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat deze prejudiciële vragen aan overdracht in de weg staan. Daartoe is van belang dat, mede gelet op de jurisprudentie van het EHRM (T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 maart 2000, nr. 43844/98, JV 2000/103), in de Nederlandse praktijk al geruime tijd wordt aangenomen dat de overdracht aan een andere lidstaat Nederland niet ontslaat van de verantwoordelijkheid om de nodige inspanningen te verrichten teneinde te voorkomen dat de betrokken vreemdeling ten gevolge van die overdracht zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Indien een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging

van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM door de andere lidstaat wordt weerlegd, zal – zoals in het hiervoor in 2.2.1. aangehaalde beleid wordt beschreven – Nederland de behandeling van het asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich trekken.

2.8.3. Zoals blijkt uit het arrest in de zaak M.S.S., zoals hiervoor beschreven in de paragrafen 2.5.1. tot en met 2.5.3., is het EHRM van oordeel dat, indien door de vreemdeling ingeroepen documenten, van een al dan niet algemeen karakter, aanleiding geven voor gerede twijfel over één of meer van de in dit arrest relevant geachte aspecten, een lidstaat niet zonder meer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, maar zich er bij overdracht van dient te vergewissen dat de lidstaat waar de vreemdeling aan wordt overgedragen, de eigen wetgeving in de praktijk toepast op een wijze die geen strijd oplevert met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM betreft in het arrest bij de beoordeling van de relevant geachte aspecten uitdrukkelijk de verplichtingen die de lidstaten op grond van het Unierecht zijn aangegaan. Gelet op deze uitleg van artikel 3 van het EVRM, neemt de Afdeling aan dat de artikelen 1, 4, 18, 19, tweede lid, en 47 van het Handvest, voor zover hier van belang, geen additionele rechten omvatten.

Met betrekking tot de levensomstandigheden van overgedragen asielzoekers overweegt het EHRM in de overwegingen 249 tot en met 251 van het arrest bijvoorbeeld dat, hoewel artikel 3 van het EVRM in zijn algemeenheid niet tot het oordeel leidt dat lidstaten verplicht zijn te waarborgen dat ieder binnen de jurisdictie van een lidstaat onderdak heeft of financiële ondersteuning ontvangt waarmee een bepaalde levensstandaard kan worden gewaarborgd, er niettemin op internationaal en Europees niveau een brede consensus bestaat dat asielzoekers tot een kwetsbare groep behoren die bijzondere bescherming behoeft. De verplichting om asielzoekers die dat nodig hebben onderdak en goede voorzieningen te bieden vloeit, zo overweegt het EHRM, sinds de implementatie van de Opvangrichtlijn voort uit het Griekse recht.

2.8.4. Gelet op de beoordeling waartoe het arrest in de zaak M.S.S., zoals hiervoor omschreven in de overwegingen 2.5.1. tot en met 2.5.3., noopt, kan er volgens de Afdeling van worden uitgegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen, die buiten het kader van de door het EHRM bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, het Hof van Justitie niet tot het oordeel zullen leiden dat een lidstaat vanwege dergelijke schendingen de behandeling van een asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich zou moeten trekken.

Voorts is van belang dat een verdergaande uitleg van artikel 3, tweede lid, van de Verordening in alle zaken waarin de Verordening wordt toegepast tot een geheel andere wijze van beoordeling zou moeten leiden. Voordat tot overdracht kan worden overgegaan zal naar aanleiding van een daartoe strekkend betoog immers steeds moeten worden beoordeeld of de lidstaat waarnaar de betrokken vreemdeling wordt overgedragen ten volle

aan alle in de prejudiciële vragen genoemde normen voldoet. Indien wordt aangenomen dat de minister zich, in afwachting van het antwoord op de prejudiciële vragen, niet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag beroepen, leidt dit er feitelijk toe dat overdracht van een vreemdeling aan een andere lidstaat met toepassing van de Verordening niet meer kan plaatsvinden, behoudens wellicht in die gevallen waarin vaststaat dat in die lidstaat volledig wordt voldaan aan alle hier bedoelde normen. Dit zou betekenen dat de Verordening, in weerwil van het uitgangspunt dat snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, mede als gevolg van de afwijzing bij beslissing van 1 oktober 2010 door de president van het Hof van Justitie van een verzoek van het Court of Appeal om de versnelde procedure, als bedoeld in artikel 104 bis, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, in zaak C-411/10 toe te passen (www.curia.europa.eu), voor langere tijd in een zeer grote hoeveelheid zaken niet kan worden toegepast, terwijl daar, zoals hiervoor is overwogen, naar het oordeel van de Afdeling niet de noodzaak toe bestaat.

2.8.5. Gelet hierop ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de vragen van het Court of Appeal in de weg staan aan het besluit van de minister tot overdracht van de vreemdeling aan Italië.

2.9. Vervolgens dient op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, te worden beoordeeld of de feiten en omstandigheden waarop in de onderhavige zaak een beroep is gedaan, tot het oordeel moeten leiden dat de vreemdeling bij overdracht aan Italië een behandeling te wachten staat die strijd oplevert met artikel 3 van het EVRM.

2.9.1. De vreemdeling heeft ter onderbouwing van haar, hiervoor onder 2.4. weergegeven, betoog dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM in de besluitvormingsfase onder meer verwezen naar de volgende stukken:

- Een rapport van de Europese Commissie over de omzetting van de Opvangrichtlijn in de lidstaten van 26 november 2007;
- een ontwerpresolutie van het Europees Parlement van 27 januari 2009,
- het rapport van de Mensenrechten Commissaris van de Raad van Europa, Thomas Hammarberg, "Report – Following his visit to Italy on 13-15 January 2009";
- het rapport "Pushed Back, Pushed Around" van Human Rights Watch van september 2009, en
- het jaarrapport 2009 van Amnesty International over Italië.

2.9.2. Ter nadere onderbouwing heeft de vreemdeling in hoger beroep voorts gewezen op de volgende stukken:

- de interim measures die in een aantal asielzaken door de President van het EHRM zijn getroffen, waaronder de tegen Nederland getroffen interim measures van 11 juni 2010 (nr. 27725/10), van 23 juli 2010 (nr. 40524/10) en 29 maart 2011 (nr. 18764/11);
- het rapport "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" van Pro Asyl uit maart 2011;

- een gedeelte uit de Pro Asyl-Newsletter van januari 2011;
- het rapport "Factual Reception Conditions For Refugees in Italy and Returns Under Regulation 343/2003/EC" van Save the Children van januari 2011, en
- een beslissing van het Verwaltungsgericht Arnsberg in zaak nr. 8 L 92/11.A van 18 maart 2011.

2.9.3. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding is voor het oordeel dat het arrest in de zaak M.S.S. ook aan overdracht aan andere lidstaten, zoals in dit geval Italië, in de weg staat. Het enkele gegeven dat er informatie is op basis waarvan vraagtekens te plaatsen zijn bij de toepassing van de asielprocedure in Italië, leidt nog niet tot de conclusie dat overdracht strijd oplevert met artikel 3 van het EVRM. De aard en het gewicht van de informatie waarover wordt beschikt zijn – zo volgt ook uit de jurisprudentie van het EHRM – volgens de minister van groot belang.

Hoewel, zo stelt de minister, kanttekeningen te plaatsen zijn bij de asielprocedure in Italië, is de beschikbare informatie over Italië niet van dezelfde aard en intensiteit als de informatie die over de Griekse asielprocedure voorhanden was. Uit de beschikbare bronnen blijkt dat het inwilligingspercentage in Italië significant hoger is dan de percentages die met betrekking tot Griekenland bekend waren. Voorts blijkt uit de veelheid van procedures die hier te lande zijn behandeld, dat in Italië in veel gevallen wel degelijk, althans in enigerlei vorm, in opvang wordt voorzien. De beschikbare informatie is volgens de minister niet van dien aard dat de Nederlandse autoriteiten er in algemene zin niet meer op zouden mogen vertrouwen dat aan Italië overgedragen vreemdelingen niet zullen worden blootgesteld – direct of indirect – aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De minister wijst er voorts op dat het arrest in de zaak M.S.S. voorafgegaan is door een min of meer generieke interim measure voor uit Centraal- en Zuid-Somalië afkomstige asielzoekers waarvoor Griekenland op basis van de Verordening verantwoordelijk was, en later door een nagenoeg ongeclausuleerde interim measure voor alle overdrachten aan Griekenland. Van een vergelijkbare praktijk is ten aanzien van Italië geen sprake. Uit kort voor het arrest in de zaak M.S.S. genomen beslissingen is voorts gebleken dat de President van het EHRM met betrekking tot overdracht aan Italië in ieder geval in één zaak een getroffen interim measure heeft opgeheven en in een andere zaak geen aanleiding heeft gezien om een interim measure te treffen.

De minister wijst er voorts op dat uit de verklaringen van de vreemdeling blijkt dat zij heeft toegegeven van begin 2007 tot 9 juli 2009 in Italië te hebben verbleven, en dat zij in Italië in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning waarvan de geldigheidsduur uiteindelijk is verlengd tot 26 november 2011. Uit haar verklaringen kan, zo stelt de minister, niet worden afgeleid dat zij in Italië te maken heeft gekregen met een behandeling die zodanig is dat zou moeten worden geconcludeerd dat van overdracht zou moeten worden afgezien.

2.9.4. Ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze, ziet de Afdeling, mede in het licht van hetgeen hieromtrent tijdens de zittingen is toegelicht, thans geen grond voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat zij niet aan Italië mag worden overgedragen.

2.9.5. De door de vreemdeling overgelegde algemene stukken bevatten geen concrete aanknopingspunten voor het oordeel dat Italië asielzoekers die, zoals de vreemdeling, in het kader van de Verordening zijn of zullen worden overgedragen, in strijd met zijn non-refoulementverplichtingen verwijderd. De overgelegde stukken hebben, wat dit aspect betreft, in belangrijke mate betrekking op de situatie van asielzoekers die zich over zee toegang tot Italië willen verschaffen en niet op vreemdelingen die in het kader van de Verordening aan Italië worden overgedragen. Daarnaast heeft de vreemdeling tijdens de eerste zitting bij de Afdeling desgevraagd aangegeven geen stukken te kunnen noemen waaruit zou blijken dat Italië vreemdelingen die in het kader van de Verordening aan Italië zijn overgedragen, in strijd met zijn non-refoulementverplichtingen verwijderd.

2.9.6. Met de minister kan worden geconstateerd dat de President van het EHRM weliswaar in bepaalde gevallen interim measures ten aanzien van overdracht naar Italië treft, maar dat er geen sprake is van een situatie die vergelijkbaar is met de praktijk die, voorafgaand aan het arrest in de zaak M.S.S., was ontstaan in zaken waarin overdracht aan Griekenland aan de orde was.

De interim measures van het EHRM waarnaar de vreemdeling heeft verwezen, zijn niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen en, indien dat het geval is, welke betekenis dit zou kunnen zijn. In dit kader is voorts van belang dat de minister ter zitting bij de Afdeling heeft toegelicht dat de President van het EHRM ten aanzien van overdrachten aan Italië nog steeds, ook recentelijk, verzoeken om interim measures afwijst. Dat Italië in het verleden getroffen interim measures zou hebben genegeerd, is evenmin reden voor het oordeel dat de vreemdeling niet naar dit land kan worden overgedragen, reeds nu niet aannemelijk is geworden dat dit ook is gebeurd in zaken waarin een vreemdeling met toepassing van de Verordening is overgedragen.

2.9.7. Uit het arrest in de zaak M.S.S. blijkt dat de voorhanden algemene informatie over de asielprocedure in Griekenland het EHRM tot de conclusie bracht dat sprake was van systematische problemen, terwijl de Griekse autoriteiten klaarblijkelijk niet langer in staat of bereid waren om het optreden van excessen te voorkomen. De documenten waar de vreemdeling zich ten aanzien van de situatie in Italië op heeft beroepen, bieden onvoldoende grond voor de conclusie dat detentie- of levensomstandigheden waar de vreemdeling in Italië mee te maken kan krijgen, of de toepassing van de asielprocedure in dat land, in de praktijk van een zodanige aard zijn dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat wat voor Griekenland heeft te gelden, in gelijke mate opgaat voor Italië. Concretere, al dan niet algemene, informatie waaruit blijkt dat voor de vreemdeling bij overdracht

een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM, kan dan ook worden verlangd.

2.9.8. Voorts is van belang dat de minister heeft gesteld dat uit hier te lande behandelde procedures blijkt dat in Italië in veel gevallen in enigerlei vorm van opvang was voorzien, hetgeen ter zitting niet gemotiveerd is bestreden, en dat, zoals de minister tevens heeft benadrukt en evenmin is bestreden, het inwilligingspercentage in Italië significant hoger is dan de percentages die met betrekking tot Griekenland bekend zijn.

2.9.9. Tot slot is van betekenis dat het persoonlijk relaas van de vreemdeling, zoals door de minister eveneens is gesteld, geen indicaties biedt voor het oordeel dat de Italiaanse asielpcedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling heeft in Italië immers een asielaanvraag kunnen indienen, naar aanleiding waarvan zij in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning waarvan de geldigheidsduur uiteindelijk is verlengd tot 26 november 2011. De vreemdeling werd dan ook niet bedreigd met uitzetting naar haar land van herkomst. Uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat zij in het verleden in Italië het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De omstandigheden dat appellante hier te lande wordt behandeld in verband met een HIV-infectie en dat haar dochter onder medische controle staat, leiden niet tot een ander oordeel, nu in het licht van het vooroverwogene onvoldoende aannemelijk is geworden dat zij en haar dochter in Italië, indien nodig, niet de benodigde medische zorg kunnen verkrijgen.

2.10. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling thans dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

Gelet op het vooroverwogene ziet de Afdeling aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.11. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 7 juli 2010 in zaak nr. 10/14009;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 14 april 2010, kenmerk 0910-02-1548;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.185,- (zegge: eenentwintighonderdvijfentachtig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. H. Troostwijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

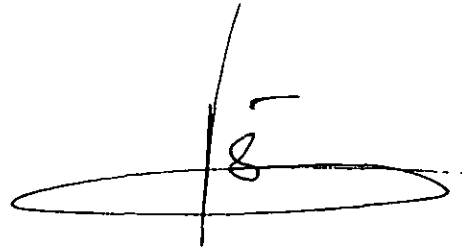
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juli 2011

348

Verzonden: 14 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized letter 'S' on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudend te MAASTRICHT

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Procedurenummer: AWB 10 / 14009

Uitspraak

in het geding tussen

mede namens haar minderjarig dochter, eiseres,

en

de Minister van Justitie, verweerder

Datum bestreden besluit: 14 april 2010.

Kenmerk: 0910.02.1548.

V-nummer:

1. Procesverloop

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiseres om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), afgewezen op de grond genoemd in artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van deze wet, omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Verweerder heeft de stukken die op de zaak betrekking hebben ingezonden en heeft tevens een verweerschrift ingediend.

De behandeling ter zitting heeft plaatsgevonden op 24 juni 2010. Namens eiseres is verschenen J.A. Tegenbosch, kantoorgenoot van haar gemachtigde, S.E.B. den Boer advocaat te Eindhoven en verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door J.H.M. Post, werkzaam bij het Ministerie van Justitie.

2. Overwegingen

Eiseres, van Eritrese nationaliteit, heeft zich op 11 juli 2009 in Ter Apel gemeld en aldaar om internationale bescherming gevraagd. Op 2 oktober 2009 heeft zij de in rubriek 1 genoemde aanvraag ingediend, welke door verweerder bij het thans bestreden besluit is

afgewezen. Uit dactyloscopisch onderzoek met behulp van het Eurodac-systeem is gebleken dat eiseres op 2 oktober 2007 op illegale wijze Italië ingereisd is en daar op 5 oktober 2007 een asielaanvraag heeft ingediend. Gelet op het bepaalde in artikel 16, eerste lid, onder c, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Verordening), zijn de Italiaanse autoriteiten verzocht eiseres terug te nemen. Aangezien de Italiaanse autoriteiten niet binnen twee weken op het terugnameverzoek hebben gereageerd staat volgens verweerder de verantwoordelijkheid van Italië vast.

Eiseres heeft - met verwijzing naar het zwaarwegend advies en de zienswijze - tegen dit besluit aangevoerd dat met betrekking tot Italië niet uitgegaan kan worden van het interstatelijke vertrouwensbeginsel en heeft daartoe verwezen naar het rapport "Pushed back, Pushed around" van Human Rights Watch van 21 september 2009, het jaarrapport van Amnesty International van 2009, het rapport van de Europese Commissie over de omzetting van de Opvangrichtlijn in de lidstaten van 26 november 2007, de ontwerpresolutie van de Europese Commissie van 27 januari 2009 en het rapport van de Raad van Europa van 16 april 2009. In samenhang met het relaas van eiseres blijkt uit deze stukken dat Italië niet alleen de verplichtingen uit het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) niet nakomt, maar ook de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (de Procedurerichtlijn) en Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003, tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (de Opvangrichtlijn) niet in acht neemt. Eiseres heeft zich tevens beroepen op het Europees Sociaal Handvest, het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Eiseres is een kwetsbare, met HIV besmette vrouw met een jonge baby. Zij kreeg in Italië geen medische hulp. Daarnaast heeft eiseres aangevoerd dat, nu zij zich op 11 juli 2009 in Ter Apel heeft gemeld en dit moment als datum van indiening van de aanvraag moet worden beschouwd, verweerder niet binnen de termijn van 48 uur heeft beslist op haar aanvraag. Voorts heeft eiseres aangevoerd dat de tijd tussen de aanmelding op 11 juli 2009 en het moment van de afspraak op 2 oktober 2009 niet 'zo kort mogelijk' is als bedoeld in artikel 4, tweede lid van de Verordening. Ter zitting heeft eiseres aangevoerd dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van haar kind nu dat in Nederland is geboren en nog nooit in Italië is geweest. Bovendien ziet het claimakkoord enkel op eiseres.

De rechtbank overweegt allereerst als volgt.

Met betrekking tot hetgeen eiseres ter zitting heeft aangevoerd heeft verweerder zich primair op het standpunt gesteld dat het eerst ter zitting gedane beroep op de omstandigheid dat Nederland verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van haar kind, in strijd is met de goede procesorde. Subsidiair heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat hem voor een inhoudelijke reactie een nader termijn gegund dient te worden.

De rechtbank is van oordeel dat het bij de beoordeling van het onderhavige beroep betrekken van hetgeen eerst ter zitting is aangedragen, in strijd zou zijn met de goede procesorde. De rechtbank zal hetgeen eiseres eerst ter zitting heeft aangevoerd derhalve niet bij de

AWB 10 / 14009

pagina 3

beoordeling van de onderhavige beroep betrekken. De stelling van eisers gemachtigde dat de rechtbank ambtshalve moet toetsen of de Verordening correct wordt uitgelegd en toegepast nu dit een aspect van openbare orde is, volgt de rechtbank niet. De rechtbank neemt daartoe met verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 2 maart 2004 (AB 2004, 152) in overweging dat in het vreemdelingenrecht (en in het bestuursrecht in het algemeen) ambtshalve toetsing aan het Europese recht niet is toegestaan.

Met betrekking tot het beroep van eiseres dat de 48-uurstermijn op 11 juli 2009 is aangevangen en dat derhalve niet binnen die termijn is beslist op haar aanvraag, overweegt de rechtbank dat deze grief verder onbesproken kan blijven, nu uit hetgeen gemachtigde van eiseres ter zitting te kennen heeft gegeven, volgt dat de aanvraag van eiseres niet in de 48-uurprocedure is behandeld.

Voorts overweegt de rechtbank als volgt.

Op grond van artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

In het onderhavige geval is de Verordening van toepassing bij het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Verordening behandelen de lidstaten van de Europese Unie elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III van de Verordening genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening, is de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek verplicht een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 van de Verordening bepaalde voorwaarden terug te nemen.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Verordening, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van artikel 3, eerste lid, van de Verordening, elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de Verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De rechtbank stelt voorop dat de ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan verweerder gegeven bevoegdheid om een asielverzoek (onverplicht) zelf te behandelen discretionair van aard is, hetgeen met zich brengt dat het door verweerder al dan niet aanwenden van die bevoegdheid in rechte slechts marginaal kan worden getoetst.

AWB 10 / 14009

pagina 4

Volgens paragraaf C3/2.3.6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt van de mogelijkheid om op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening het asielverzoek zelf te behandelen terughoudend gebruik gemaakt.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.2 van de Vc 2000, eveneens voor zover hier van belang, wordt ten principale op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan uitgegaan dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de betrokkene wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat zijn internationale verplichtingen niet nakomt, bestaat de mogelijkheid voor Nederland om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, van de Verordening. Het ligt op de weg van de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de vreemdeling aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting is niet in geding dat eiseres, alvorens Nederland binnen te reizen, in Italië heeft verbleven. Door de Italiaanse autoriteiten is niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Italië op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening wordt geacht in te stemmen met de terugname van eiseres en derhalve in beginsel verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag.

Op grond van artikel 4, tweede lid, van de Verordening wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

Zoals tussen partijen onweersproken is gebleven, heeft eiseres zich op 11 juli 2009 gemeld bij het Aanmeldcentrum in Ter Apel en heeft zij daar kenbaar gemaakt dat zij een asielverzoek wilde indienen. Vervolgens is haar een zogenoemd 'afpraakformulier asielaanvraag' verstrekt, waarop niet is vermeld wanneer haar asielaanvraag in behandeling zal worden genomen. Uit het procesdossier blijkt verder dat eiseres op 2 oktober 2009 een zogenoemd 'model i', een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, heeft ondertekend. Op 2 oktober 2009 is tevens een proces-verbaal opgemaakt, dat haar op 5 oktober 2009 is uitgereikt. Daarin is haar meegedeeld dat zij een aanvraag heeft ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel en in verband hiermee onder de categorie vreemdelingen valt die rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8, onder f, van de Vw 2000.

Dat in het onderhavige geval een aanvraagformulier is ingediend op 2 oktober 2009 doet niet af aan het feit dat eiseres al op 11 juli 2009 een intentieverklaring heeft uitgesproken, die op grond van de slotzin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, moet worden aangemerkt als een 'niet-schriftelijk verzoek', dat op zo kort mogelijke termijn dient te worden gevolgd door het opstellen van een proces-verbaal. In het onderhavige geval is na de intentieverklaring van eiseres, twee maanden en drie weken verstreken voordat een dergelijk

AWB 10 / 14009

pagina 5

proces-verbaal is opgesteld.

De rechtbank is van oordeel dat niet kan worden gesteld dat verweerder zich niet heeft gehouden aan de uit de Verordening voortvloeiende verplichting om er zorg voor te dragen dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk is. Voor dit oordeel acht de rechtbank in het onderhavige geval - waarbij eiseres niet heeft gesteld dat en waarom zij in haar belangen is geschaad - een termijn van drie maanden redelijk. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het onderhavige geval aan de in artikel 4, tweede lid van de verordening genoemde verplichting heeft voldaan.

Met betrekking tot hetgeen eiseres heeft aangevoerd in het kader van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, overweegt de rechtbank als volgt.

In zijn algemeenheid mag worden aangenomen dat de lidstaten van de Europese Unie het beginsel van non-refoulement eerbiedigen en de verdragsverplichtingen voortkomende uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM nakomen. Het is daarom aan eiseres om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit ten aanzien van Italië anders is.

Naar het oordeel van de rechtbank is eiseres hierin niet geslaagd. Voor zover de grieven van eiseres zien op het risico van schending van artikel 3 van het EVRM bij uitzetting door de Italiaanse autoriteiten, overweegt de rechtbank, mede onder verwijzing naar de beslissing van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 2 december 2008 (K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2009/41), dat in hetgeen eiseres heeft aangevoerd geen grond kan worden gevonden voor het oordeel dat verweerder zich niet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel heeft mogen beroepen. De door eiseres genoemde rapporten hebben in hoofdzaak betrekking op de positie van vreemdelingen die in Italië internationale bescherming zoeken, de omstandigheden waaronder zij in Italië worden ondergebracht en opgevangen, de wijze waarop zij worden behandeld en de wijze waarop de Italiaanse asielprocedure is ingericht en wordt toegepast. Deze stukken behelzen echter geen concrete aanknopingspunten die erop wijzen dat de gesignaleerde tekortkomingen ertoe leiden dat Italië eiseres, die wordt overgedragen in het kader van de Verordening, in strijd met zijn non-refoulementverplichtingen zal verwijderen.

Het rapport van Human Rights Watch van 21 september 2009 is reeds beoordeeld in (onder meer) de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 11 december 2009 (AWB 09/36994 en 09/36995). De voorzieningenrechter heeft in die uitspraak, gedaan met toepassing van artikel 8:86 van de Awb, geoordeeld dat dit rapport enkel algemene informatie bevat, waarmee niet aannemelijk is gemaakt dat er ten aanzien van de persoon van de betrokken vreemdeling feiten en omstandigheden zijn op basis waarvan verweerder niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kon uitgaan. De rechtbank ziet geen reden om in het onderhavige beroep anders over dit door eiseres ingeroepen stuk te oordelen. Dit geldt te meer nu de Afdeling de uitspraak van 11 december 2009 heeft bevestigd bij uitspraak van 28 januari 2010 (www.raadvanstate.nl, nr. 200910028/1/V3).

Voor zover eiseres heeft beoogd te betogen dat de omstandigheden waaronder asielzoekers in Italië verblijven in strijd zijn met de Opvangrichtlijn en dat de asielprocedure niet voldoet aan de Procedurerichtlijn, dient zij die klacht bij de Italiaanse autoriteiten naar voren te

AWB 10 / 14009

pagina 6

brenge en zonodig daarna bij het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Nederlandse autoriteiten.

Met betrekking tot de grief van eiseres dat zij bij terugkeer naar Italië het risico loopt aldaar te worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank dat eiseres, gelet op de hiervoor genoemde beslissing van het EHRM, ook die klacht bij de Italiaanse autoriteiten naar voren moet brengen en zonodig daarna bij het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Nederlandse autoriteiten. Eiseres heeft niet aangetoond dat in Italië in het algemeen geen effectieve rechtsmiddelen tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangewend. Dit geldt naar het oordeel van de rechtbank ook voor de klacht van eiseres dat zij een kwetsbare zieke HIV besmette vrouw is met een baby en zij in Italië geen hulp krijgt.

Daarnaast overweegt de rechtbank onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 13 september 2005, AB 2005, 429) dat artikel 3 van het IVRK, gelet op de formulering, geen norm bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is, zodat de rechtbank het bestreden besluit niet zal toetsen aan die bepaling. Het beroep op artikel 3 van het IVRK kan derhalve niet slagen.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 van de Ve 2000 kan verweerder eveneens in individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, van de Verordening indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat in dit geval van een onevenredige hardheid getuigt. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiseres heeft aangevoerd met betrekking tot haar medische klachten en het gegeven dat zij een pasgeboren dochter heeft, niet kan worden aangemerkt als een zodanig bijzondere omstandigheid nu zij de problemen die zij stelt te verwachten bij terugkeer in Italië, op geen enkele wijze heeft onderbouwd. Nu eiseres de gestelde problemen niet nader heeft onderbouwd, kan ook haar beroep op het Europees Sociaal Handvest en het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten niet slagen.

Uit het vorenstaande volgt dat het beroep ongegrond is te achten.

Beslist wordt als volgt.

AWB 10 / 14009

pagina 7

3. Beslissing

De rechtbank:

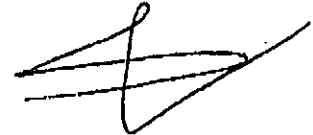
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door R.A.M.M. Gijselaers in tegenwoordigheid van G. de Keijzer als griffier en in het openbaar uitgesproken op 7 juli 2010.

w.g. G. de Keijzer

w.g. R. Gijselaers

Voor eensluidend afschrift,
de griffier,

Verzonden: 07 JUL 2010

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, van de Awb of aan artikel 85, eerste of tweede lid, van de Vw 2000.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Tegenbosch & den Boer Advocaten

mr J.A. Tegenbosch
mr S.E.B. den Boer

bezoekadres:
Julianastraat 50
5616 AK Eindhoven

correspondentieadres:
Postbus 2390
5600 CJ Eindhoven

Tel: 040-2960001
Fax: 040-2950039
Mob: 06-52356675

E: info@TenDB-advocaten.nl

FAX: 070-3651380
Raad van State Afdeling bestuursrechtspraak

Postbus 16113
2500 BC Den Haag

aantal: 18

Eindhoven, 2 augustus 2010

inzake: / Immigratie- en Naturalisatiedienst
onderwerp: Hoger Beroep Dublin Italië
ons kenmerk 201016941/SA
uw kenmerk

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 2 AUG 2010	
ZAAKNR.	201007479
AAN:	V2 1 75
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, sector Vreemdelingenkamer, van 7 juli 2010, met het procedurenummer AWB 10/14009

Edelachtbaar College

Appellante is , geboren op , te te Ethiopië , van Ethiopische nationaliteit , bij de Minister van Justitie bekend onder nummer verblijvend in het AZC te Delfzijl Appellante kiest in deze woonplaats op het adres van mw. mr S.E.B. den Boer, advocate, kantoorhoudend aan de Julianastraat 50 te Eindhoven (postadres: postbus 2390, 5600 CJ Eindhoven), die verklaart door appellante tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met recht van substitutie.

Het hoger beroepschrift betreft mede de dochter van appellante , , geboren op

Appellante stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, sector Vreemdelingenkamer, van 7 juli 2010, verzonden 7 juli 2010, met het procedurenummer AWB 10/14009

Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (prod.1).

In de bovengenoemde uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante tegen het besluit van de Minister van Justitie, verder te noemen verweerder, d.d. 14 april 2010 waarbij de aanvraag van appellante tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) werd afgewezen, ongegrond verklaard.

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW 2000.

Appellante moet ook eerst alle nationale rechtsmiddelen uitgeput hebben voordat zij een klacht kan indienen bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en een interim measure kan verzoeken.

GRIEVEN

Appellante heeft tegen de uitspraak de volgende grieven.

Grief 1 richt zich tegen de rechtsoverweging pagina 5 alinea 4 en Laatste alinea

"Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 en de Vc 2000 kan verweerder eveneens in individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid van de Verordening indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat overdragen aan de verantwoordelijke staat in dat geval van een onevenredige hardheid getuigt. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiseres heeft aangevoerd met betrekking tot haar medische klachten en het gegeven dat zij een pasgeboren dochter heeft, niet kan worden aangemerkt als een zodanige bijzondere omstandigheid nu zij de problemen die zij stelt te verwachten bij terugkeer in Italië op geen enkele wijze heeft onderbouwd. Nu eiseres de problemen niet nader heeft onderbouwd kan ook haar beroep op het Europees Sociaal handvest en het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten niet slagen."

Ten onrechte heeft de rechtbank aldus overwogen en op grond daarvan beslist nu voorbijgegaan wordt aan de door appellant naar voren gebrachte individuele feiten en omstandigheden.

Toelichting.

Appellante is HIV geïnfecteerd en wordt in Nederland medisch behandeld (HAART therapie) en gecontroleerd. Zij is in Nederland bevallen van een dochter die hier ook medisch onder controle staat. Bij terugkeer naar Italië zal appellante als haar verblijfsvergunning nog geldig is, met haar baby op straat moeten leven, omdat zij gezien haar ziekte niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien. Het leven op straat zal zowel de gezondheid van haar en haar baby aantasten.

Appellante heeft diverse stukken overgelegd waaruit blijkt hoe de situatie voor een asielzoekster in Italië is. Ze krijgt geen opvang en huisvesting als ze niet werkt.

De rechtbank gaat in haar overweging voorbij aan de speciale kwetsbare situatie waarin appellante en haar baby verkeren. Het gaat hier om individuele bijzondere omstandigheden. Moeder en kind hebben specialistische behandeling nodig.

Appellante is nu hier in Nederland en uit de diverse bronnen en uit haar eigen ervaring is bekend dat Italië zich niet houdt aan de internationale verplichtingen met betrekking tot opvang en zorg voor asielzoekers. Er is geen enkele aanwijzing dat de Italiaanse autoriteiten voor haar in haar geval bij terugkeer een uitzondering zullen gaan maken .

Appellante is van mening dat zij voldoende concrete aanwijzingen heeft gegeven.

Uit de overgelegde gegevens is wel degelijk een grond te vinden voor het oordeel dat de Minister zich , dit alles overziend, - en niet alleen uit deze zaak , maar uit diverse andere zaken—in dit geval niet op het standpunt mag blijven stellen dat de door appellante en haar kind benodigde medische voorzieningen in Italië geacht moeten vergelijkbaar te zijn met die in Nederland. Uit de overgelegde gegevens is duidelijk dat als er al voorzieningen zijn deze niet toegankelijk zijn voor haar en haar kind.

Appellante spreekt Tigrinia. Voor het indienen van een klacht en om hulp te verkrijgen heeft zij zich tot de diverse instellingen gewend. Zij werd niet geholpen, kreeg geen opvang en geen toegang tot de voorzieningen. Zij was op die wijze destijds -zonder baby- niet in staat een daadwerkelijk rechtsmiddel in te zetten om voorzieningen te krijgen .

Grief 2. Richt zich tegen rechtsoverweging eerste volle alinea pagina 6.

"Met betrekking tot de grief van eiseres dat zij bij terugkeer naar Italië het risico loopt op aldaar te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank dat eiseres, gelet op de hiervoor genoemde beslissing van het EHRM, ook die klacht bij de Italiaanse autoriteiten naar voren moet brengen en zonodig daarna bij het EHRM , zodat hier in beginsel geen taak weggelegd is voor de Nederlandse autoriteiten. Eiseres heeft niet aangetoond dat in Italië in het algemeen geen effectief rechtsmiddelen tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM kan worden aangewend. Dit geldt naar het oordeel van de rechtbank ook voor de klacht van eiseres dat zij een kwetsbare zieke HIV besmette vrouw is met een baby en zij in Italië geen hulp krijgt."

Ten onrechte heeft de rechtbank aldus overwogen en op grond daarvan beslist nu voorbijgegaan wordt aan de door appellant naar voren gebrachte individuele feiten en omstandigheden

Toelichting

Appellante wijst op hetgeen hierboven uiteengezet is. Appellante spreekt Tigrinia en is voor het indienen van een klacht aangewezen op hulp. Die hulp krijgt ze niet. Dan kan er in het algemeen een mogelijkheid zijn om een rechtsmiddel te gebruiken, voor een Tigrinia sprekende op straat levende asielzoekster met HIV niet.

Appellante wijst op de door de President van het Europese Hof voor de Rechten van de mens toegewezen interim measure van 11 juni 2010 , eveneens in een Dublinprocedure Italië, waar de Nederlandse autoriteiten worden opgedragen de vreemdelinge met baby jonger dan een jaar niet uit te zetten naar Italië gedurende de procedure bij het EHRM. In die zaak betrof het een Somalische vrouw met een in Nederland geboren kind jonger dan een jaar. (prod 2.)

Op 23 juli 2010 is wederom door de President van het Europese Hof voor de Rechten van de mens t interim measure toegewezen waar de Nederlandse autoriteiten worden opgedragen de zwangere vreemdelinge niet uit te zetten naar Italië gedurende de procedure bij het EHRM. (prod . 3)

Appellante is van mening dat na overdracht naar Italië zij het risico loopt om aldaar te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. En niet allen zij, maar ook haar baby.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen.

Voorts verzoekt appellante u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is

Hoogachtend
S.E.B. den Boer
gemachtigde

